

Lord Ruster

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

VARKENS EN JUWELEN

N° 2745

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)

Vandenhoude Frans, Jagersstraat 23, Hasselt

Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Varkens en Juwelen

HOOFDSTUK I

AAN BOORD VAN DE SUSSEX

De passagiers eerste klasse aan boord van het M.S. Sussex, een van de grootste schepen van de « White Star Line », hadden de overvloedige maaltijd beëindigd, die zij gebruikt hadden in de vorstelijk ingerichte eetzaal, die overdag licht kreeg via een reusachtige glazen koepel, maar die nu om bijna half negen in de avond daghelder verlicht werd door een groot aantal elektrische kernen.

Al geruime tijd had men aan boord van de grote mailboten gebroken met

het ouderwetse stelsel van de Table d'Hôte, waarbij alle gasten aan eindeloze lange tafels zaten. Evenals in de grote hotels op het continent zaten de passagiers hier aan afzonderlijke ronde tafels, ingericht voor twee, zes of hoogstens acht personen.

De vloer van de grote eetzaal was belegd met een vuistdik Smyrna tapijt, waarover de stewards, onder het wakend oog van de eerste hofmeester, geruisloos heen en weer liepen.

Maar men was toch de oude gewoon-

te getrouw gebleven, dat de kapitein tegelijkertijd dineerde met het grootste deel van de eerste klasse passagiers, en al had het veel van zijn vroegere intimiteit verloren, toch wist de kapitein, Dullfinch, toch door zijn gezellige manier van praten en zijn merkwaardige verhalen steeds de aandacht bezig te houden van de gasten, die met hem aan dezelfde tafel van acht personen zaten.

De eerste officier, Merryman, presideerde een tweede tafel, de tweede officier Stick nam de honneurs waar van de derde. Maar meestal dineerden deze officieren niet tegelijk met de kapitein, maar bij de tweede service.

De zaal kon gemakkelijk driehonderd personen bevatten; het aantal eerste klasse passagiers, dat de Sussex maximaal kon meevoeren.

De eetzaal lag recht onder het promenadedek en de koepel die er boven uitstak, was omgeven door een bewerkte koperen balustrade.

De Sussex bezat een van de grootste promenadedekken van alle schepen van de « White Star Line » en men had volle vijf minuten nodig om snel lopend van het ene tot het andere einde af te wandelen. Een gedeelte van dit dek was bestemd voor de zogenaamde State Cabins, zeer dure luxe hutten, alleen te betalen door schatrijke lui, die er niet tegen op zagen twee- of drieduizend dollar te betalen voor een reis van zeven of acht dagen, maar die daar dan ook dezelfde luxe ondervonden als in de duurste hotels.

Onder de weinigen die zich ditmaal de weelde van zo 'n luxe appartement van drie vertrekken had kunnen permitteren, bevond zich de schatrijke Amerikaan, Jerubald Wynne, in zijn vaderstad Chicago « de worstkoning » genaamd.

Hij bezat een van de grootste vleespakkerijen van de stad, zo niet van heel Amerika en die in ieder geval in één adem kon worden genoemd met de wereldberoemde fabrieken van geconserveerd vlees van Armour, die in dezelfde stad staan en er een bezienswaardigheid

gaan worden. Wynne werd gerekend onder de twintig rijkste miljonairs van Amerika en men schatte zijn fortuin op tweehonderd tachtig miljoen dollar.

Het is echter de vraag, of Jerubald Wynne zelf wel precies wist, hoe rijk hij eigenlijk precies was.

Onze beroemde vleespakker had enkele maanden in Engeland doorgebracht om contracten af te sluiten voor de levering van bevroren vlees en hij had zich daarbij laten vergezellen door zijn sekretaris, Ted Larimer, die van al zijn zaken grondig op de hoogte was en al geruime tijd in zijn dienst was, verder door zijn chauffeur Tom Morton, die hem in een geweldig grote Sunbeam door Engeland moest rijden en tenslotte door zijn dochter Alice.

Het was de eerste reis van het jonge meisje over de grote haringvijver en zij had er lang bij haar vader om moeten zeuren, voordat deze er in toestemde hem op deze zakenreis te vergezellen.

Maar er was nog iemand anders bij het kleine gezelschap, die wij nog niet genoemd hebben. Dat was de gouvernante van Alice, ofschoon deze al een leeftijd had bereikt, waarop men gewoonlijk al zonder deze dames het pleegt te stellen. Zij luisterde naar de naam Miss Anastasia Snug en zij bleek een buitengewoon spichtige, enigszins sproetige en van een kolossale hoornen bril voorziene dame van een onbestemde leeftijd te zijn, die echter aan goedgezindheden verzekerde dat zij vijftig was.

Maar voor haar beroep was zij uitstekend geschikt en al was zij negentig jaar geweest, de heer Wynne zou haar niettemin in dienst hebben gehouden, zolang zij alleen maar in staat was geweest zich te bewegen en zijn dochter « na te rijden » zoals hij het noemde.

Miss Snug had een Engelse opvoeding genoten; zij was een Engelse van geboorte en zij had dan ook nooit veel sympathie gevoeld voor de vrije omgang die Amerikaanse ouders tussen jongelui van beiderlei kunne toestaan en die, bijvoorbeeld, Parijse ouders de haren ten

berge zouden doen rijzen.

Het woord « fatsoen » lag Miss Snug als het ware in de mond bestorven en zondigen tegen de regels der etiquette was voor haar een gruwel.

Eigenlijk gezegd was het een constante en stille strijd tussen Alice en Miss Snug, want het dochttertje van de varkenkoning hield er erg moderne begrippen op na en accepteerde het toezicht van haar gouvernante met de grootste tegenzin. Wanneer zij maar even kon, probeerde zij aan haar heerschappij te ontsnappen, wat strijk en zet een scène tengevolge had, geborduurd op het stramien « fatsoen ».

En toch, Miss Snug en Alice hielden veel van elkaar, al probeerde de tweede de eerste nu en dan een poets te bakken. De Engelse gouvernante was al in het huis van Wynne gekomen, toen Alice een meisje van nog geen vijf jaar was en zij werd dan ook als een soort huisgenote beschouwd, doch Alice noemde haar nooit anders dan de « Politie-agent ».

Maar het knappe dochttertje van Jerubald Wynne hield er niettemin enige ideeën op na, die de volle sympathie wegdroegen van haar gouvernante. De waarheid gebiedt te zeggen dat het achttienjarige meisje heel trots was op het geld van haar vader en het zich in het hoofdje had gezet, dat een Europese graaf of zelfs een baron, om niet te spreken van een rasechte hertog het een eer moest vinden haar eens naar het altaar te geleiden.

Nu was deze eerste klasse zeereis en een betrekkelijk kort verblijf in Engeland voor een nadere kennismaking met een eventuele echtgenoot wel wat kort geweest, maar het volgende jaar zou men zes maanden in Europa doorbrengen en dan eens nader omkijken naar een geschikte graaf, als het kon een baron of nog liever een hertog. De voorbeelden waren immers legio dat een rijk Amerikaans meisje met een Europese edelman was getrouwd en Alice zag niet in waarom ook haar dat lot niet beschooren zou zijn.

Zij was jong, zij had een lief gezichtje, zij was vrolijk en opgewekt en zij zou een bruidschat van enige miljoenen meebrengen. Het is waar, dikwijls waren dergelijke huwelijken op een jammerlijke mislukking uitgelopen, maar dat schrok haar niet af.

Er was echter op zijn minst één persoon, die het pertinent niet eens was met dit idee en dat was de jonge sekretaris Ted Larimer. Hij was van de dochter van zijn werkgever gaan houden ; hij had het haar zelfs een paar keer gezegd en hij was in zijn gezicht uitgelachen.

O zeker, Alice had beslist geen hekel aan hem, zij vond hem zelfs heel aardig, hij was om de drommel niet onknap, maar hoe stond het met zijn adel ?

Helaas, de adel van Ted was zijn gezondheid, zijn goede hart en in zijn fris, rond gezicht, misschien ook zijn eerlijkheid en schrandereheid, door Wynne erg op prijs gesteld, maar die bij zijn trotse dochttertje geen gewicht in de schaal scheen te leggen.

Maar Ted Larimer had nog een andere hoedanigheid : hij was erg geduldig en vastberaden en hij had dan ook beslist geen genoegen genomen met zijn afwijzing.

Hij was niet een van die treurende jongelui, die er als verdwaasd bijlopen, wanneer hun geliefde hen niet direkt in de armen vliegt maar een flinke knaap, die genoeg besef voor eigenwaarde had om het niet zo gauw op te geven en van plan was het aan het meisje duidelijk te maken, dat zij er heel onverstandig aan deed een man te trouwen, alleen omdat hij blauw bloed in de aderen had, alsof dat een waarborg zou zijn voor 'n duurzaam huwelijksgeluk.

Alice was bij die gelegenheid boos weggelopen en Ted was heel eventjes bedroefd geweest, maar niet lang, want dat lag beslist niet in zijn aard.

Zo stonden de zaken toen de reis naar Engeland begon, een zakenreis die mijnkeer Wynne opnieuw een paar miljoen moest opbrengen.

Maar dat was niet het enigste. Hij had in Chicago zijn vrouw achtergelaten en

zij had te kennen gegeven, dat haar echtgenoot voor haar maar eens een collectie juwelen moest meebrengen, zoals men ze alleen maar in de oude wereld vond.

De Amerikaanse bladen hadden mededelingen gedaan over een veiling van een aantal heel kostbare sieraden, die aan een Franse familie hadden toebehoord en die in de wereldbekende veiling lokalen van de firma Christie in Londen verkocht zouden worden.

Aangezien deze veiling precies viel in de tijd van Wynne's verblijf in de Engelse hoofdstad, had hij zich gehaast een groot deel van de werkelijk vorstelijke verzameling aan te kopen.

En daar mijnheer Wynne ook niet bepaald bescheiden was, was het al heel gauw bekend, dat hij voor zijn vrouw 'n rivièr van ongeveer vijfendertigduizend dollar, een diamanten broche, enige prachtige ringen en twee kostbare parels zou meebrengen, gemonteerd als oorhangers en die door kenners op een waarde van twintigduizend dollar werden geschat.

Het kleine gezelschap had aan boord van de Sussex, — toevalligerwijs dezelfde boot, waarmee ook de heenreis was gemaakt, — aan een tafel voor vier personen gezeten en stond nu op om naar

het promenadedek te gaan.

Het was een verrukkelijke avond en zo 'warm, dat men zelfs zonder jas nog heerlijk buiten kon blijven.

Onder de reizigers, die zich, dicht bij de verschaning in twee gemakkelijke ligstoelen hadden neergevlid, waren twee heren, die goede vrienden van elkaar schenen te zijn en steeds bij elkaar waren geweest. Zij bemoeiden zich niet veel met de andere passagiers, maar men vond hen vaak bij het zwembassin waarvoor zich menige stad van gemiddelde grootte niet had hoeven te schamen, of in de turnzaal, waar zij zich bezig hielden met schermen, gymnastiek of boksen.

Op de passagierslijst stonden zij ingeschreven als de heren Baker en Hudson en men geloofde, dat zij op weg waren naar New-York, louter voor hun plezier en om iets van de wereld te zien. Maar in werkelijkheid waren het niemand anders dan John Raffles, de Gentleman-Inbreker, de stoutmoedige avonturier en zijn trouwe vriend Charles Brand, die aan de meeste van zijn avonturen een werkzaam aandeel had gehad.

Uit het verloop van ons verhaal zal gauw blijken met welk doel de Grote Onbekende en Charles Brand aan boord van de « Sussex » waren gekomen.

HOOFDSTUK II.

DE KOSTBAARHEDEN VAN MEVROUW WYNNE

De muziek speelde een slepende wals.

Raffles had een sigaret tussen de lippen gestoken en nu verlichtte het vlammetje van zijn aansteker zijn gezicht : een ernstig, regelmatig gevormd gezicht glad geschoren, twee donker grijze ogen, overwelfd door scherp getekende wenkbrauwen en een krachtige mond.

Hij en Brand zaten iets apart en zij konden fluisterend met elkaar praten zonder door iemand te worden gehoord.

Toen begon Brand, die zelf ook een sigaret had aangestoken :

— Weet je, dat wij vandaag al vier dagen onderweg zijn ?

— Ik weet het, Charles. Waarom vraag je dat ?

— Wel, gewoon omdat je je een beetje zult moeten haasten als je inderdaad nog van plan bent om te doen wat je van plan bent.

— Je weet, dat ik niet zo gauw een plan opgeef.

— Maar wij hebben nog maar drie dagen.

— Dat is tweeënzeventig uren.

— Alles goed en wel, maar als de situatie niet verandert, dan kan ik niet inzien hoe je erin zult slagen het bewuste in handen te krijgen. Het is goed weggeborgen, dat weet je wel.

— In de safe van de purser ; ik zou geen knip voor de neus waard zijn, als ik dat niet wist.

— En denk je daar bij te kunnen ?

— Dat zal heel moeilijk gaan. Het is een bijzonder solide brandkast en ze is zo goed als nooit verlaten. Die kast staat

in een vertrek, dat 's nachts goed bewaakt wordt, de purser slaapt er vlak naast en de man heeft een hazenslaapje, dat is bekend.

— Welnu dan ?

— Kom, de juwelen moeten er toch eens uitgehaald worden, bij voorbeeld, als Wynne aan land gaat.

— Dat zal hij tien minuten van tevoren doen.

— Geen kwestie van. Dat kun je zelf ook wel begrijpen, want de purser heeft wel wat meer kostbaarheden en geldswaarden in zijn brandkast dan alleen die van Wynne. Hij moet de passagiers op hun regu alles weer ter hand stellen en daar gaan uren mee heen. Vergeet ook niet, dat de koffers gepakt moeten worden en bovendien is onze vriend Wynne een ijdel heerschap en het zou mij echt niet verwonderen, als hij een dezer dagen de prachtige juwelen eens aan de nieuwsgierige dames zou laten zien, die hem er al eens naar gevraagd hebben.

— Maar dadelijk daarna zullen zij weer naar de safe gaan.

— Als ze er eerst maar uit zijn dan... begon Raffles met een flauwe glimlach.

Hij brak echter de zin af en keek naar een tweetal personen, die op enige afstand over de verschansing leunden en in de golven staarden. Het waren Alice Wynne en Ted Larimer.

— Een aardig paartje, ging Raffles zacht verder.

— Een paartje ? Bedoel je de sekretaris van Wynne en zijn dochter ? Maar

zij geeft niets om de jongen, Edward. Gisteren ben ik heel toevallig bij een klein toneeltje geweest, dat genoeg zei. Hij scheen haar iets ernstigs te hebben gevraagd en zij antwoordde dat hij haar verveelede en dat zij zeker kwade vrienden zouden worden, als hij nog eens op dat onderwerp terug kwam.

— En het ging zeker om een huwelijksaanzoek ?

— Iets dergelijks.

— Wat wil ze dan eigenlijk nog méér ? Ik heb die jongeman pas een dag of vier gadegeslagen, maar ik vind hem heel sympathiek. Een goed prater, een harde werker, die zelfs aan boord zijn correspondentie bijhoudt en de zaken met zijn baas bespreekt, een frisse knaap en een uitstekend sportman.

— Maar hij is niet van adel.

— Wat betekent dat ? Wil zij dan persé iemand van adel hebben ?

— Dat concludeerde ik tenminste uit wat hij zei. Hij verweet haar, dat zij zich liet verblinden door een titel en hij vroeg haar of zij dacht al was het maar één minuut ouder te kunnen worden, gezonder of gelukkiger te zullen zijn, als zij een barones werd... lady zus of zo...

— Zo, waait de wind uit die hoek ? Wat een dwaasheid. Ik verzeker je, dat het in de meeste gevallen niet veel zaaks is wat er aan edellieden naar Amerika komt, meestal zijn zij wel van adel, maar verre van edel.

Op dat ogenblik kwam er nog een derde persoon bij het paartje, dat nog altijd over de verschansing leunde.

— Daar is de dragonder, die zich als vrouw vermomd heeft, zei Brand zacht.

— En zij komt aanstappen als de wrekende gerechtigheid, geschrokken over dat stille samenzijn van die twee, zei Raffles. Ik kan haar snerpende stem zelfs hier horen. Ik mis iets aan die vrouw.

— Wat dan ?

— Een vlammend zwaard.

— Nu, een gummi knuppel zou haar ook niet misstaan. Zij heeft veel weg van een verkeersagent, lijkt mij.

— In deze zin, dat zij het misdadige

paar op het foutieve van hun gedrag wijst, merkte Raffles op. Maar ik geloof, dat miss Alice tegensputtert.

— En Larimer schijnt de tussenkomst ook maar half te waarderen, zei Brand glimlachend.

Het drietal kwam nu aangewandeld en de verwijtende stem van Alice was duidelijk hoorbaar, toen zij sprak :

— U verschijnt altijd als een duiveltje uit een doosje. Waarom maakt u mij toch altijd zo aan het schrikken ?

— Omdat het minste begrip van fatsoen je moest zeggen dat het geen pas geeft om half tien 's avonds over de leuning van een schip te hangen, zei miss Anastasia op strenge toon. Mijnheer Larimer, ik had van u gedacht, dat u dat zelf ook wel zou inzien.

— Wel, miss Snug, wij deden niets kwaads, zelfs niets wat een ander niet zien mag, helaas, zei de jonge sekretaris.

— Foel, mijnheer Larimer, antwoordde de gouvernante, zeg zo iets nooit meer of ik zal bij mijnheer Wynne rapport moeten uitbrengen.

— Maar wij spraken over de vissen hier in zee, riep Alice wanhopig.

— Dat had je dan kunnen doen in de grote conversatiezaal, waar voldoende licht brandt, reageerde miss Snug.

— In 's hemelsnaam, er is niet met haar te praten, antwoordde Alice zuchtend. Weet je wat, Ted, wij zullen wat gaan dansen.

— Wacht dan nog even, daar beginnen ze weer met zo 'n afschuwelijke twist, riep miss Snug uit.

— Maar daar is het mij juist om te doen, riep het jonge meisje.

En zij trok Ted bij de arm met zich mee, naar het gedeelte van het dak waar gedanst werd. De paartjes dansten, onvermoeibaar en de kring van toeschouwers werd voortdurend groter.

Dat duurde zo tot bijna elf uur, waarna de meeste passagiers naar hun hutten gingen. Raffles en Brand hadden twee hutten op het main deck, dicht bij de trap naar het promenadedek en die door een tussendeur met elkaar in ver-

binding stonden.

— Ik vrees, dat het op niets zal uitloppen, begon Brand, zodra de twee vrienden zich in hun hut hadden terug getrokken. De vijfde dag zal zijn als de vierde, de zesde als de vijfde en je zult onverrichterzake moeten terugkeren.

— Je bent wat al te pessimistisch, bes- te Charles, zei Raffles kalm. Terugke- ren doe ik in geen geval zonder de ju- welen, zij trekken mij heel sterk aan en gewetenswroeging zal ik wel niet heb- ben, want onze vriend Wynne is zo ont- zaglijk rijk dat hij het verlies nauwelijks zal merken. Het is waar, dat mevrouw Wynne speciaal haar zinnen had gezet op die Franse kostbaarheden, maar dan moet zij maar wachten tot een volgen- de reis van haar man.

— Wat ben je van plan te doen als het hier op het schip niet lukt ?

— Dan reis ik hen na naar Chicago en doe het daar.

— En geloof je werkelijk, dat je de juwelen hier aan boord zult kunnen ver- bergen, verondersteld eens dat je erin slaagt ze buit te maken ?

— Dat is het geringste bezwaar.

— Maar niemand zal het schip mogen verlaten voor de dief ontdekt is. Ieder- een, die aan land gaat, zal streng ge- fouilleerd worden.

— Maak je niet ongerust ; ik zal zonder de diamanten aan land gaan, ik zal weer met de « Sussex » terug gaan en ik zal de stenen terug vinden, waar ik ze verborgen heb. En nu wel te rus- ten, de zeelucht heeft me een beetje sla- perig gemaakt.

Tien minuten later al hoorde Brand door de opengebleven deur aan de re- gelmatige ademhaling van Raffles dat deze inderdaad rustig sliep.

Hij zou trouwens het ook gedaan heb- ben aan boord van een vliegtuig, in de kleine salon van zijn duikboot, of op de top van de hoogste berg ter wereld, daar was Brand van overtuigd. Hij zelf kon niet gauw de slaap vatten, want hij begreep maar al te goed, met welke ge- varen het gepaard zou gaan om zich aan boord van dit schip met zijn bijna vijf-

endertig honderd personen aan boord, meester te maken van de juwelen en ze zo goed te verbergen dat zij niet ont- dekt zouden worden.

Maar Raffles had het er nu eenmaal op gezet ; Brand had zich in het onver- mijdelijke geschikt en was dadelijk een paar plaatsen gaan bespreken op het- zelfde schip, dat Wynne en zijn kleine gezelschap weer naar Amerika zou te- rug brengen.

Toen sekretaris Charles Brand de vol- gende ochtend wakker werd doordat de steward op zijn deur klopte, hoorde hij, dat de « Sussex » in de ochtenduren van de zevende dag in New-York zou aankomen, tenminste wanneer het weer zo bleef. En hij bedacht, dat Raffles dus nog maar tweemaal vierentwintig uren had, om zijn slag te slaan.

Alles beloofde een heerlijke dag en aan land moest het zelfs te warm zijn, want de hitte deed zich zelfs hier voelen en alleen op het grote wandeldek was het aangenaam, als gevolg van een lich- te zeebries en de grote vaart van het schip.

Om negen uur waren bijna alle pas- sagiers op het promenadedek present om te genieten van het verrukkelijk weer.

De kapitein was buitengewoon in zijn humeur, want hij zou zijn premie deze keer zonder de minste moeite verdienen en zijn schip ver binnen de gestelde tijd in veilige haven brengen, want alles voorspelde een voorspoedige overtocht.

De zee was glad als een spiegel, er stond bijna geen wind en aan de licht- blauwe hemel vertoonde zich niet het kleinste wolkje.

En met kapitein Bullfinch waren al zijn ondergeschikten in een voortreffe- lijke stemming, van de eerste officier af tot de donkey-man toe, want allen zouden in meer of mindere mate delen in het succes van de overtocht en dien- overeenkomstig beloond worden daar er aan olie, aan voedsel, aan smeerolie, enz. op deze manier voor grote bedragen be- zuinigd werd.

Na het Engels ontbijt wandelden de kapitein, met zijn handen op de rug en

Jerubald Wynne over het promenadedek ter hoogte van de commandobrug.

De vleesfabrikant had enige privileges, die hij te danken had aan zijn rijkdom en aan de omstandigheid, dat hij met zijn klein gezelschap niet minder dan zeven hutten en nog van de allermooiste in beslag had genomen.

Nadat de beide heren enige tijd over het weer, de laatste radioberichten over de toestand in Europa en andere zaken hadden gesproken, begon kapitein Bullfinch glimlachend :

— Weet u wel, mijnheer Wynne, dat u een van de grootste attracties van mijn schip bent ?

— Werkelijk ? Waaraan heb ik dat

te danken ? vroeg Wynne, die niet helemaal onbevattelijk was voor vleierij.

— Wel, ten eerste aan de grote naam die u in uw land hebt en dan aan de omstandigheid dat u voor mevrouw uw echtgenote een aantal sieraden, die heel kostbaar zijn, bij zich heeft. Vooral de dames onder mijn passagiers zijn er bepaald gebrand op, die prachtige diamanten en parels eens te bezichtigen, waarover zij wonderen hebben horen vertellen.

— Wel, niets is eenvoudiger dan dat, kapitein. Ik zal mijn juwelen vanmiddag eens laten zien, mits u er natuurlijk voor kunt instaan, dat er niet het minste gevaar bij is.

HOOFDSTUK III.

DE JUWELEN VERDWIJNEN EN VERSCHIJNEN WEER

Het was ongeveer half vijf in de middag toen een aantal van de eerste klasse passagiers bij elkaar kwamen in de wintertuin, waar het heerlijk koel was. Hier stonden overal rieten tafeltjes, met gemakkelijke stoelen er omheen en men kreeg hier de indruk van het terras van een deftig restaurant in een of andere badplaats. Bedienden in versierde pakken, liepen rond en dienden de thee rond.

Men fluisterde druk onder elkaar, want het was al bekend geworden, dat Wynne zijn prachtige sieraden zou tonen en vooral de dames waren erg nieuwsgierig.

Wynne was al met zijn dochter, haar onafscheidelijke gouvernante en zijn sekretaris gaan zitten en wachtte nu. Toen ook de kapitein aanwezig was, benevens de tweede officier en de tweede

stuurman, stond Wynne op en verwijderde zich met enige plechtigheid. Hij liep over het dek naar het kantoor van de purser, dat dicht bij de commandobrug lag en waarvoor hij een trap moest opgaan, klopte aan en stapte binnen.

De purser stond onmiddellijk op en maakte een beleefde buiging voor de schatrijke Amerikaan.

In een hoek stond een niet zo grote, maar uiterst solide brandkast, van voortreffelijk fabrikaat en een van de stalen wanden van de kantoorryimte was geheel ingenomen door genummerde loketkastjes. Een daarvan was gehuurd door Wynne en hij bewaarde er enige sieraden van geringe waarde en ook een deel van zijn contanten in. De kostbare juwelen echter, die voor zijn vrouw bestemd waren, lagen in de brandkast.

— Waarmee kan ik u van dienst zijn, mijnheer Wynne ? vroeg de purser, Hyndman geheten.

— Ik zou graag mijn diamanten even willen hebben... ik bedoel die in de brandkast, antwoordde de miljardair.

Onder het praten was de aangesprokene al opgestaan en liep op de brandkast toe, die hij opende met behulp van een sleutel, die hij uit zijn broekzak haalde. Hij nam een klein stalen kistje van de bovenste plank en gaf het de schatrijke Amerikaan met de woorden :

— Wilt u, alvorens u mijn kantoor verlaat, u even overtuigen dat de inhoud van het kistje onaangeroerd is, mijnheer Wynne.

De vleespakker had het kistje op de tafel gezet, haalde 'n sleutelbos te voorschijn en opende het. Eén enkele blik was voldoende om hem te overtuigen dat alle sieraden aanwezig waren.

— In orde, Hyndman, over een half uurtje kom ik, of komt de kapitein het kistje terug brengen.

Hyndman boog en was een ogenblik later weer in zijn rekeningen verdiept.

Wynne echter liep haastig naar de palmcourt, het kistje stevig onder de arm gekneld. Bij zijn komst werd hij door een soort gejuich begroet, aangeheven door het vrouwelijk deel van de passagiers. Met enige plechtigheid liep hij weer naar de tafel en zette het kistje daarop neer.

De kapitein en de beide officieren, de gouvernante miss Anastasia en de sekretaris Ted Larimer vormden een soort beschermende kring om hem heen en toen opende de worstfabrikant het kistje. De dames waren al komen toelopen en een kreet van verrukking steeg op, toen Wynne langzaam een prachtige halsketting van grote, buitengewoon knap geslepen diamanten uit het kistje nam en het omhoog hield, zodat iedereen het duidelijk zou kunnen zien. Zij kwamen zo dicht mogelijk dichterbij en bekeken de rivière van alle kanten, waarvan de stenen flonkerden in het zonlicht dat schuin door de ramen naar binnen drong.

Daarna werden de oorhangers, de ringen, de armbanden, de diamanten broche en de andere sieraden bezichtigd. Toen alle dames zich verzadigd hadden aan de aanblik van de kostbare juwelen, deed Wynne alles weer in het kistje, na zich zorgvuldig te hebben overtuigd dat er niets mankeerde en gaf het toen aan de kapitein, met de woorden :

— Misschien wil een van uw officieren wel zo goed zijn, kapitein ?

— Dat spreekt vanzelf, antwoordde Bullfinch.

— Wilt u de juwelen maar gauw weer aan Hyndman terug brengen, ofschoon ik liever had dat mijnheer Wynne het zelf deed.

— Aan wie zou ik het beter kunnen toevertrouwen, dan aan een van uw officieren, kapitein ? riep Wynne uit. Ga maar, mijnheer Stick, het is wel in orde.

Stick had het kistje al aangenomen en verliet de wintertuin.

De passagiers waren weer uit elkaar gegaan en men gebruikte de thee. De kapitein was naar de brug gegaan en rusteloos zette het reusachtige schip zijn tocht naar de nieuwe wereld voort.

Het was al bij half zes en Wynne zat met zijn sekretaris, zijn dochter en miss Snug nog altijd in de wintertuin, toen de assistent van de purser binnentrad, zoekend even rond keek en toen recht op de miljardair toestapte.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Wynne, begon hij op onzekere toon.

— Wat is er, mijnheer ? vroeg de vleespakker, zonder zijn zware sigaar uit de mond te nemen.

— Mijnheer Hyndman stuurt mij naar u toe om u te vragen of u de juwelen onder uw eigen berusting houdt ?

— Hoezo ?

— Wel, omdat u ze hem nog niet hebt teruggebracht, antwoordde de assistent, aangegrepen door een ongerustheid, die hij met moeite verborg.

— Ik deed het ook niet, maar de tweede officier mijnheer Stick.

— Stick is helemaal niet bij ons geweest, mijnheer Wynne, riep de assis-

tent nu geschrokken uit.

— Maar het is nog geen half uur geleden, dat de kapitein hem opdroeg het kistje naar de hut van de purser te brengen, riep de sekretaris van Wynne uit.

— En ik verzeker u, mijnheer Larimer, dat Stick geen voet in ons kantoor heeft gezet, herhaalde de assistent opgewonden. Ik heb hem trouwens de hele dag nog niet gezien.

— Dat is wat moois, mijnheer.

— Wacht, ik zal met de kapitein spreken, antwoordde Larimer.

Hij stormde de wintertuin uit, rende over het dek en beklom de brug, ofschoon dit eigenlijk streng verboden was. De eerste officier kwam hem dan ook dadelijk tegemoet en zei :

— Pardon, mijnheer, u mag niet op de brug komen.

— Kapitein Bullfinch, ik moet onmiddellijk de kapitein spreken, riep Larimer driftig en opgewonden ; er is iets met de juwelen gebeurd.

— Met de juwelen ?

— Ja zeker, met de juwelen van mijnheer Wynne.

— De kapitein is hier niet, hij is in zijn hut.

— Waar is de tweede officier dan ?

— Dat weet ik niet, ik weet alleen dat hij mij een kwartier geleden al had moeten aflossen, antwoordde Merryman uit zijn humeur.

— Een kwartier geleden ? stamelde Larimer. Dan moet er iets met hem gebeurd zijn.

Merryman werd nu zelf ongerust en riep :

— Wacht even hier, ik zal de kapitein waarschuwen.

Hij wisselde vlug een paar woorden met de roerganger, raadpleegde het kompas en ging daarop een klein, aan alle kanten door glas omgeven vertrekje binnen, waar het telefoontoestel stond, waarmee de commandobrug in verbinding stond, met de hut van de kapitein. Hij nam de hoorn van de haak en Larimer zag hem spreken. Nauwelijks een minuut later verscheen kapitein Bullfinch op de commandobrug.

Hij vertoonde alle tekenen van grote opwinding en riep al beneden aan de trap op gedempte toon :

— Wat is dat nu ? Wat is er toch aan de hand ? Waar is Stick ?

— Ik weet het niet, kapitein, gaf Merryman hem ten antwoord. Hij is echter al twintig minuten over tijd, dat is zeker, hij had mij moeten aflossen voor de avonddienst.

— Het was ook wel te voorzien. Als er zulke dure dingen aan boord zijn, dan gebeuren er altijd ongelukken mee.

Hij wenkte een bootsman kwam haastig toelopen. Hij bleef voor de kapitein stilstaan en salueerde.

— Loop vlug naar de hut van mijnheer Stick en zeg hem dat hij dadelijk op de commandobrug moet komen, beval kapitein Bullfinch.

Een minuut later was de bootsman terug, alleen.

— Welnu ? vroeg de kapitein ongeduldig.

— Mijnheer Stick is niet in zijn hut, kapitein.

Bullfinch en Merryman wisselden een stomme blik met elkaar en Larimer barstte los :

— Ik heb het wel gezegd, dat er een ongeluk met hem gebeurd moest zijn. Er moet dadelijk naar hem gezocht worden.

— Dat zal dan ook ogenblikkelijk gebeuren, vervolgde hij.

En zich tot Merryman wendend, zei hij :

— Neem tien mannen, twintig, dertig als het nodig is en laat het schip doorzoeken. Hij moet terecht komen. Vraag Dixye om zolang je plaats hier op de brug in te nemen.

Merryman holde weg. Hij begreep nu zelf wel, dat de zaak ernstig was. Maar ook begreep hij, dat het geen sinecure was in een schip als de « Sussex » naar een verloren persoon te zoeken.

Het vaartuig had enige tientallen kilometers aan gangen en dwarsgangen, het had zeshonderd hutten, afgezien van de State Cabins op het dek, het had vijf eetzaal, een zwembad, een turnzaal, een

palmcourt en vrieskamer voor bevroren vlees, een proviandruimte, zes keukens, vijftien ruimen, twee bergplaatsen voor benzine, stookolie, smeerolie en andere zaken en dan kwamen de verblijfplaatsen van de landverhuizers, van de achthonderd koppen van de bemanning, om nog niet eens te spreken van de talloze hoeken en gaten, die men op ieder groot schip vindt, de ruimten tussen de spanten, de kluisgaten, de askokers, de geweldige buis waarin de roerpen draaide, Koning geheten, de bergplaatsen voor kabels, hulpzeilen en kettingen.

Men zou gemakkelijker een dorp van niet al te grote omvang kunnen afzoeken dan een drijvend hotel van deze omvang. Maar het bevel van de kapitein was formeel en men moest dus dadelijk aan de slag.

Merryman verzamelde tien man van de bemanning, bracht hen met enkele woorden op de hoogte, zonder echter over de juwelen, die verdwenen waren te reppen en ieder van hen kreeg als het ware een wijk van het schip te doorzoeken. En nu ging het trap af, gang in, gang uit. Kortom, men liet geen enkel plekje van het schip ondoorzocht.

Dat duurde uren, vele uren en het was al bij elven in de avond, toen de zoekers, uitgeput alsof zij een inspan-

nende bergbeklimming achter de rug hadden, zich kwamen melden en verklaarden, dat zij de tweede stuurman nergens hadden kunnen ontdekken.

Het was bijna aan geen twijfel meer onderhevig, of er was hem een of ander ongeluk overkomen. Van de passagiers had zich intussen 'n onrustige stemming meester gemaakt. Wonderlijk genoeg scheen Wynne de enige te zijn, die zich van deze opwindung en drukte slechts weinig aantrok. Maar hoe kon het ook anders ; wat betekende voor hem een bedrag van een paar honderdduizend pond sterling? En bovendien, hij scheen er van overtuigd te zijn dat de dief ontdekt zou worden, voor het schip de haven bedeelkte.

Maar... de volgende ochtend zou de oplossing komen van het wel wat raadselachtige gedrag van Jerubald Wynne.

Want op de gewone plek, bestemd voor mededelingen aan de passagiers, stond met grote letters op het zwarte bord geschreven :

« Belangstellenden in de juwelen van J. Wynne, Chicago, kunnen deze van tien tot elf uur bezichtigen. Zij zijn tentoongesteld in zaal nummer drie, gang veertien, dek twee. De gestolen exemplaren zijn vals ».

HOOFDSTUK IV.

DE AANKOMST

Toen Raffles en Brand die morgen kalm met de handen op de rug voorbij het aankondigingsbord liepen en de mededeling lazen, keken zij elkaar veelzeggend aan. Toen nam Raffles langzaam de sigaret uit zijn mond en zei bedaard :

— Hij is slimmer, dan waarvoor ik hem aanzag. Hij had de sterkste troeven en hij speelt ze op het juiste ogenblik uit. Waarachtig, ik begin een beetje sympathie voor hem te voelen en het spijt me bijna, dat ik het hierbij natuurlijk niet kan laten.

— Intussen was alle moeite voor niets, zuchtte Charles Brand. Het zal toch geen grap zijn ?

— Dat denk ik niet. Dan zou het al een hele flauwe grap zijn. Wij kunnen er ons overigens dadelijk van overtuigen.

Hij nam Brand onder de arm en zon-

der zich in het minst te haasten, daalden zij de trappen af naar het tweede dek ; zij moesten echter een paar keer aan een dek-steward vragen, voor zij gang veertien hadden bereikt. Daar bevonden zich twee rijen cellen, door een vrij brede gang van elkaar gescheiden en bestemd voor muitende schepelingen of misdadigers, wanneer deze zich tijdens de reis als dusdanig ontpoppen. De deuren waren van ijzer en ongeveer op oogshoogte was er een kleine vierkante opening in die deuren, niet groter dan een hand en voorzien van twee kruisgewijs geplaatste stevige tralies. Aan het begin en aan het einde van de gang stonden een paar bootslui.

Voor de deur met het cijfer drie stond de sekretaris van Wynne in hoogst eigen persoon, met een tamelijk ontevreden gezicht, die het dozijn passagiers, dat zich voor de deur verdrong,

met sombere blikken opnam, alsof hij iedereen verdacht van de juwelendiefstal.

Raffles en Brand liepen langzaam door alsof de zaak hun eigenlijk niet veel kon schelen en bereikten de deur van de cel, terwijl de passagiers, die al een kijkje hadden genomen, de gang langs een andere weg weer verlieten.

En daar, op ongeveer twee decimeter achter het deurraampje in de cel, waren de juwelen tentoongesteld op een fluwelen lap, die was gespreid over een piedestal, waarschijnlijk uit de winkelruimte geleend, waar iedere dag een soort tentoonstelling was. Zij werden helder verlicht door vier elektrische lampen en fonkelden in alle kleuren van de regenboog.

Brand en Raffles bekeken even de sieraden en maakten toen plaats voor andere nieuwsgierigen. Zij klommen weer naar het promenadedek en zochten een stil plaatsje op. Na enige tijd over de golven te hebben gestaard, begon Raffles :

— Nu, dat dit de echte juwelen zijn daaraan hoeven wij geen sekonde te twifelen. Maar die drommelse Yankee heeft ze dan ook voortreffelijk laten namaken. Ik kan maar niet begrijpen dat ik het bedrog niet ontdekt heb.

— Dat is werkelijk geen wonder ; je hebt de juwelen nauwelijks een paar minuten in handen gehad en je niet eens de tijd gegund ze aandachtig te bekijken.

— Dat is zo ; er zijn verontschuldigingen aan te voeren en toch zal ik mijzelf niet zo gauw vergeven, dat ik mij op deze manier voor de gek heb laten houden. Nu, er zal niets anders op overschieten dan dat wij onze man naar Chicago volgen.

— Dat had ik van tevoren moeten weten, zei Brand schouderophalend. Nu, het is mij ook wel zo lief, dan dit gevaarlijk spelletje aan boord.

— Denk je soms, dat het aan land ongevaarlijker zal zijn ?

— Ongetwijfeld. Ik beschouw een schip altijd als een drijvende gevangenis, zolang het niet meer op een paar

kabellengten van de kust is. Natuurlijk zullen alle opvarenden grondig worden gefouilleerd.

— Het klinkt misschien niet erg vriendelijk, Charles, maar je praat war-taal. Welke politiemann zal veronderstellen, dat de dief in het bezit zal blijven van nagemaakte juwelen, die nog geen tien pond waard zijn. Als hij er verstand van heeft, moet hij inzien dat de dief er zich zo gauw mogelijk van heeft ontdaan. En ik zal geen uitzondering op de regel vormen.

— En die arme Stick ? Wat gebeurt er met hem ?

— O, van dit ogenblik af is de goede jongen natuurlijk vrij om te doen of te laten wat hij wil. Ik begrijp overigens niet, dat hij nog niet is komen opdagen. Je hebt het drankje toch niet te sterk gemaakt ?

— Op een honderdste gram af volgens je recept.

— Dan heeft onze vriend zeker een tere constitutie. Nu, kwaad kan het hem in geen geval doen. En kom nu mee naar de card-room, een robbertje bridge zal mij over mijn balorigheid heenzetten, nu ik de eerste zet van de match verloren heb.

De twee vrienden liepen naar de grote zaal, waar al een aantal heren, voor het merendeel Amerikanen, verwoed aan het kaarten waren, waarbij het meest gepokerd werd.

Het was omstreeks half twaalf in de ochtend, toen er op de deur van de kapiteinshut geklopt werd en de forse stem van Bullfinch riep «binnen».

De deur ging langzaam open en op de drempel verscheen een groezelig figuur, schamel gekleed en een gezicht zo zwart alsdat van een neger. De man moest zich aan de deurpost vasthouden om niet te vallen en stamelde nauwelijks hoorbaar :

— Present, kapitein.

— Wie ben jij en wat doe je hier ?

— Met uw welnemen, kapitein, ik ben Stick, de tweede stuurman.

— Stick ? Ben jij het ? Mijn God, man wat is er met je gebeurd ?

— O, die schurken. Neem me niet

kwelijk, kapitein, dat ik zo bij u kom, maar ik ben dadelijk naar u toegekomen, zodra ik daartoe in staat was. Ik heb u onmiddellijk op de hoogte willen brengen.

— Ik wacht ook met ongeduld op je verklaring, Stick. Begin met de hoofdzaken en vertel mij wie je zo zot hebben toegetakeld, want dat zijn natuurlijk de dieven geweest.

— Maar dat weet ik juist niet, kapitein, antwoordde Stick op klagende toon. Ik weet van niets, ik voelde mij vannacht wat benauwd, ik wilde opstaan, een duizeligheid overviel mij en toen heb ik waarschijnlijk het bewustzijn verloren.

— Vannacht? herhaalde de kapitein verbaasd. Wat raaskal je nu? Waar ben je dan gisteren de hele dag geweest, van half twee 's middags af? Wij hebben als gekken het hele schip naar je afgezocht.

— Dan zou het dus gisterennacht moeten geweest zijn, kapitein? Ik zou dus bijna dertig uren bewusteloos zijn geweest?

— Het kan niet anders. Maar wij zullen er dadelijk de proef op nemen. Wat gebeurde er gistermiddag? Ik bedoel in palmcourt? Ik zal je op weg helpen, wat heeft mijnheer Wynne om ongeveer twee uur in de wintertuin gedaan?

— Ik heb er niet het flauwste notie van, kapitein.

— Je herinnert je dus niets van zijn juwelen?

— Niets.

— Je hebt dus van mij het kistje met juwelen niet aangenomen, om naar het kantoor van de purser te brengen?

— Ik? Een kistje? Juwelen? stotterde Stick, terwijl hij begon te trillen. Ik weet werkelijk niet, wat u bedoelt, kapitein.

— Nu, dat is wat moois. Ik heb dus die stenen gegeven aan een kerel die zich duivels handig vermomd had als Stick. Hij had jouw blauwe ogen, Stick, hij had jouw ronde gezicht, je kleur, je vlassig haar, je aardappelneus, kortom hij leek als twee druppels wa-

ter op je. En natuurlijk had hij je uniform aan. Wel voor de...

Maar de vloek bleef in de keel van de kapitein steken, want de deur ging open, nadat er zacht op geklopt was en Alice Wynne stak haar gultig kopje om de hoek.

— O, pardon, zei ze verschrikt. Ik wist niet... neem mij niet kwalijk, kapitein, ik had u maar even iets willen vragen.

— U stoort mij beslist niet, miss Wynne, zei de kapitein. Voor een haveloze neger hoeft u niet bang te zijn, het is, God zegen ons, mijn tweede stuurman Stick.

Alice slaakte een ongelovige kreet en barstte toen plotseling in een gulle lach uit.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Stick. Ik bedoelde het zo kwaad niet, riep het jonge meisje uit, toen zij zich voldoende hersteld had om te kunnen spreken. Maar u ziet er ook vreselijk komiek uit. Waarom hebt u zich zo zwart gemaakt?

— Pardon, miss, dat deed ik niet zelf, dat deed de dief van uw vaders juwelen, antwoordde Stick beledigd. Ik zou hier niet als een idioot voor u staan, als mijnheer Wynne geen juwelen voor mevrouw uw mama had meegenomen.

— Nu, wij zijn alweer goede vrienden, zei Alice lief. Maar waar komt u toch vandaan, mijnheer Stick?

— Uit het volkslogies, miss, antwoordde de ongelukkige tweede stuurman.

— Maar waarom bent u daar heengegaan?

— Ik ben er niet heengegaan, maar heengebracht, miss, antwoordde Stick geduldig. U moet weten, dat ik er geen notie van had, dat men mij bewusteloos had gemaakt.

— Nu begrijp ik ook voor de... neem mij niet kwalijk, miss, viel de kapitein zichzelf in de rede, nu begrijp ik waarom wij je nergens gevonden hebben. Wij zochten natuurlijk naar een tweede stuurman in een behoorlijke uniform, niet naar een haveloze schooier

die ergens lag te slapen. Goede hemel, je bent met geen tang aan te pakken. Ga je gauw wassen en trek je uniform aan.

— Wilt u mij niet zeggen wat er eigenlijk gebeurd is, kapitein? vroeg Alice pruilend. Ik heb er toch eigenlijk wel een beetje recht op.

— Ik zou het u vertellen als ik het zelf wist, antwoordde de kapitein, deze keer een beetje kortaf, want de hele zaak had hem zeer uit zijn humeur gebracht, ondanks het feit dat hij bij deze voorspoedige reis op een premie van ruim zevenhonderd dollar kon rekenen. U weet er evenveel van als ik. Wij hebben gisteren te maken gehad met een imitatie Stick. De echte deed als neger ergens onder in het schip een dutje en de mensen, die naar hem zochten, zijn hem misschien wel tien keer voorbijgelopen, zonder te weten, dat hij de man was, die zij zochten. Een bedrieger heeft zijn plaats ingenomen, heeft uit mijn handen het kistje met juwelen aangenomen, maar heeft er wel voor gezorgd ze niet naar de purser te brengen, hij heeft ze natuurlijk ergens verstopt.

— Maar wie was dan die sluwe bedrieger? riep Alice opgewonden uit.

— De vraag is gemakkelijk te stellen, miss, het antwoord is echter moeilijker, zei de kapitein schouderophalend. Er zijn op dit ogenblik meer dan vierduizend mensen aan boord, waarvan vierendertig honderd mannen. U moet mij maar eens het middel aan de hand doen, hoe ik daar de dader uit moet pikken. Ik ben geen Salomon en zie er geen gat in, dat moet ik u ronduit bekennen. En nu, ingerukt, mars, neger, ga weer een blanke van je maken en dan zullen wij eens kijken wat ons te doen staat. En u zal ik moeten verzoeken, miss, mij aan mijn werk te laten, er is nog veel te doen zo'n laatste dag en wij komen heel vroeg aan, ongeveer zes uur in de ochtend, denk ik.

De tweede stuurman en het jonge meisje verlieten de kajuit en gingen ieder hun eigen weg.

Ditmaal waren de diamanten onder

uistekende geleide en door Wynne zelf naar Hyndman, de purser gebracht en voor zijn ogen weer in het stalen loketkastje gelegd, waar zij al die tijd gelegen hadden, zonder dat Hyndman zelf er iets van geweten had.

Hij maakte er de miljardair opmerkzaam op, dat deze geen dollarcent schadevergoeding had kunnen eisen voor de echte juwelen, omdat Wynne ze zonder zijn voorkennis en zonder regu in de loketkast had gelegd, maar dit verwijt kon de goede stemming van de varkens-koning niet bederven. Hij had wel kunnen dansen van plezier, want hij was een man, die van een goede grap hield.

Maar toen Alice hem vertelde wat zij net gehoord had, in de hut van de kapitein, begon hij toch wel een beetje ernstiger na te denken; de dief bleek in ieder geval niet de eerste de beste te zijn geweest.

En in die mening werd de miljardair nog versterkt, toen hij de volgende ochtend bij het krieken van de dag opstond en op de tafel een klein pakje vond met een briefje, waar bij opening het volgende in bleek te zitten:

Geachte Heer Wynne,

Hiermee verschaf ik mij het genoeg en de valse juwelen weer ter hand te stellen, die ik u had weten te ontfutselen. Het strookt niet met de opvattingen van mijn beroep imitatie-juwelen te verzamelen, maar daar ik niet graag een nederlaag lijd, stel ik mij voor, te zijner tijd mijn flater te herstellen en uw juwelen in mijn bezit te brengen, ditmaal echter de echte.

Met verschuldigde gevoelens,
John Raffles.

De rijke vleespakker bleef wel een kwartier onbeweeglijk met die brief in de hand zitten, volkomen ontdaan en bijna vast overtuigd dat hij het slachtoffer moest zijn van een misplaatste grap. Hij maakte het keurig dichtgevouwen pakje open, het bevatte inderdaad de nagemaakte juwelen en er ontbrak niets aan.

De miljardair kleedde zich haastig aan en ging de kapitein op de hoogte

brengen, maar hij koos daarvoor een heel ongelukkig ogenblik, want over twee uur zou de boot de haven binnenvaren; de scheepvaart werd al wat drukker, over een half uur zou de kust in zicht komen en de kapitein had het dus erg druk.

Maar er werd toch een draadloos bericht naar New-York gezonden en nog voor de «Sussex» Coney Island zou hebben aangedaan, zouden er detektives aan boord komen en die moesten dan de zaak maar uitzoeken.

Het ging hem, Bullfinch, verder niets aan. Hij had nu andere zaken aan zijn hoofd.

Van dat ogenblik af begon Wynne met argusogen al zijn medepassagiers op te nemen. Hij had van Raffles horen spreken, toen hij in Londen was, want juist was daar weer een brutale inbraak gepleegd waaraan de Gentlemen-Dief zonder de minste twijfel deel had gehad.

Het had enige tijd geduurd voor hij Alice op de hoogte had durven brengen van de ontvangst van het zonderlinge briefje, uit vrees, dat het jonge meisje erg zou verschrikken en dat zij haar zenuwen niet de baas zou kunnen blijven. Maar daarin had de vleespakker zich schromelijk vergist, want toen hij het haar vertelde, vond het jonge meisje het alleen maar «bijzonder interessant» en meer niet.

Het was ongeveer vijf uur en al volop dag, toen aan de kim het reusachtige vrijheidsstandbeeld zichtbaar werd, dat de haven van New-York beheerst en dat bij helder weer ver in zee zichtbaar is.

Nu heerste er grote drukte aan dek. Met luid geraas werden de grote luiken open geschoven, die de ruimen bedekten, om dadelijk met het lossen te kunnen beginnen, zodra het schip gemeerd zou zijn.

Passagiers liepen druk heen en weer, pakten hun koffers, rekenden af, wisselden hun regu's in tegen hun sieraaden, die de purser in bewaring had gehouden en liepen elkaar niet weinig in de weg.

Juist kon men Coney Island duidelijk

onderscheiden, dat is het kleine eiland, waar de douane de kantoren gevestigd hebben en waar alle passagiers aan land moeten gaan, om later, als zij worden toegelaten, met een afzonderlijke boot naar New-York te worden overgebracht. toen een grote, ranke en blijkbaar snelle motorboot zich van de voornaamste aanlegpij los maakte en zee koos. Zij hield recht op de «Sussex» aan en een kwartier later was de motorboot langs-zij gemeerd.

Raffles en Brand die naast elkaar over de verschansing leunden hadden haar wel opgemerkt. Brand voelde zich wel een beetje ongerust, maar Raffles had glimlachend toegekeken, overtuigd als hij was, dat hem niet het minste gevaar kon dreigen.

Men had een touwladder uitgeworpen en een drietal politiemannen, in donkerblauwe uniformen, de witte revolverkoppel om het middel, klauterden behendig aan boord, terwijl er nog vier mannen op het dek van de politieboot achterbleven. De drie mannen, die aan boord waren gegaan, wendden zich direct tot de kapitein en lieten zich op de hoogte stellen van het gebeurde, in tegenwoordigheid van Wynne en zijn sekretaris. Een van de drie beambten, die inspekteur bleek te zijn, had aandachtig toegeluisterd en vroeg nu:

— Bestaat er tegen iemand enige verdenking?

— Tegen niemand, antwoordde de kapitein onmiddellijk.

— Naar de juwelen hoeven wij niet te zoeken?

— Zij zitten in deze tas, antwoordde Wynne, wijzend op een stevige leren tas, die hij in de rechterhand hield geklemd.

— En u hebt de valse diamanten terug gekregen?

— Ja.

— Dan moet ik wel zeggen dat het niet zo gemakkelijk zal zijn de dief te vinden, antwoordde de inspekteur schouderophalend. Wij zullen echter werk van de zaak maken en ik zal opdracht geven, dat niemand Coney Island mag verlaten, voordat hij nauwkeurig geïdentificeerd

— Nu de moeite kunt u zich met de tussendekspassagiers wel besparen, riep kapitein Bullfinch uit. Zij kunnen onmogelijk op de hoogte zijn geweest van het plan van mijnheer Wynne, de juwelen in de palmcourt te laten zien. Zij kunnen niet op het dek van de eerste en de tweede klasse komen, zonder dat dit dadelijk gemerkt wordt.

— Het briefje was toch ondertekend door John Raffles ?

— Hier is het, antwoordde Wynne,

terwijl hij de inspekteur het stukje papier gaf, dat hij een paar uren tevoren op zijn tafel gevonden had.

De Amerikaanse politieman las het vluchtig door, stak het briefje in zijn zak en zei :

— Misschien kan het ons op weg helpen. Het is mogelijk, dat het een mystificatie is, maar zo niet, dan zouden wij ook onder de tussendekspassagiers moeten zoeken, want voor John Raffles is letterlijk alles mogelijk.

HOOFDSTUK V.

DE VLEESPAKKERIJ VAN JERUBALD WYNNE

Er waren ongeveer vier dagen verstreken sinds de «Sussex» aan de grote pier van Coney Island het anker had vast gemaakt.

Tot grote woede en ergernis van de passagiers waren verreweg de meesten op het eiland vastgehouden tot hun papieren grondig waren onderzocht, evenals hun bagage en dit onderzoek had bijna drie volle dagen in beslag genomen. Ook de bemanning had niet aan land mogen gaan, voor het uitgemaakt was, dat er onder haar geen verdachte elementen waren.

Maar Raffles en Brand waren onder de eersten geweest, die in New-York voet aan wal zetten. Hun papieren waren volkomen in orde bevonden, zij hadden een groot bedrag aan geld bij zich, een kredietbrief op een bekende New-Yorkse bankinstelling, men liet hen glimlachend en met excuus voor het oponthoud passeren.

In New-York hadden zij snel een goed onderdak gevonden, het beroemde Astor-Hotel in de Fifth Avenue. Maar Raffles was beslist niet van plan hier te blijven. Hij hield zich gewoon in New-York op, omdat de beroemde vleeskoning het ook deed, dat was de enige reden.

Wynne had waarschijnlijk nog wat zaken af te doen in New-York en ook hij had zijn intrek genomen in het Astor Hotel, maar zijn dochter en haar gouvernante waren dadelijk doorgereisd naar Chicago, waar mevrouw Wynne haar kind met ongeduld zou verwachten, ook al had zij dan bij deze ge-

legenheid nog geen graaf meegebracht als een soort surprise.

Raffles bleef Wynne van dichtbij bespieden, maar hij had direkt begrepen, dat iedere poging om zich in het hotel van de juwelen meester te maken, bij voorbaat tot mislukking gedoemd was. Het kistje was in bewaring gegeven bij de Bank van de Verenigde Staten en de ondergrondse safes van die Bank waren minstens even veilig als die van de Bank van Engeland.

Maar Raffles had de tijd. Hij was niet van plan haast te maken, want een jarenlange ervaring had hem het principe geleerd, dat «alles komt aan wie weet te wachten».

Maar op de vijfde dag na hun aankomst, bemerkte Raffles aan bepaalde verschijnselen, dat Wynne aanstalten maakte om terug te keren naar de stad, waar hij de grondslag tot zijn ontzaglijk fortuin had gelegd.

En in de middag van die dag vertrok de beroemde vleespakker dan ook naar zijn eigen stad.

Raffles verloor geen tijd, maar hij reisde hem onmiddellijk achterna, in gezelschap van Charles Brand. Het is een lange reis van New York naar Chicago en de trein kwam daar dan ook pas laat in de nacht aan. Zodra zij waren aangekomen, bemoeiden Raffles en Brand zich voorlopig niet met Wynne. Aan een ordinaire straatroof dacht Raffles zelfs geen sekonde.

Het kwam absoluut niet met zijn ideeën, want hij had een hekel aan alles wat ruw en opzienbarend was, in de

betekenis van een opstootje verwekken.

Zeker, het zou misschien mogelijk geweest zijn, onderweg van het station naar het huis van Wynne, hem de tas te ontrukken, waar de juwelen inzaten, maar de kans was heel groot, dat dit onmiddellijk zou leiden tot een achtervolging, die onmogelijk in het voordeel van Raffles kon aflopen, daar hij geen tijd had gehad, de nodige maatregelen te nemen.

Bovendien, Wynne zag er niet bepaald uit als een zwakkeling; men was in Amerika, waar de revolver direkt in ieder gesprek meesprak en Raffles dacht er niet aan, zich tot een zeef te laten schieten, terwijl hij ervan overtuigd was, dat hij met zachtere middelen de juwelen ook in zijn bezit zou krijgen.

Raffles liet dus de vleespakker kalm zijn gang gaan en ging met Brand naar het hotel waar hij al bij voorbaat kamers had besteld, nog altijd onder de naam van Baker en Hudson.

De volgende dag werden de twee vrienden tamelijk laat in de ochtend wakker en namen een bad, waarna zij ontbeten en een plan voor die dag bearmden.

Raffles en Brand besloten allereerst het terrein van hun aanstaande werkzaamheden eens te gaan verkennen.

Dat kon echt niet opvallen voor een paar heren, die zich voordeden als rijke toeristen.

In alle gidsen voor vreemdelingen stonden de vleespakkerijen van Armour en Wynne met dikke letters vermeld als bezienswaardigheden, die men onder geen beding mocht overslaan.

En zo gingen Raffles en Brand omstreeks half tien in de ochtend op weg, stapten op de tram, die maar kort stopte, onder het motto «Tijd is Geld» en bereikten na ongeveer drie kwartier de fabriekswijk, die een geweldige oppervlakte besloeg en waar de lucht verduisterd scheen te zijn, door de dikke rookwolken, die de honderden fabrieksschoorstenen uitbraakten.

De tram bleek haar eindpunt op maar weinige tientallen meters van de

ingang van de beroemde werven van Wynne te hebben. Toen zij daar aankwamen zagen zij juist, hoe een twintigtal toeristen door het hoge hek ging, geleid door een beambte van de onderneming, keurig gekleed, met de uniform pet op, waarop met gouddraad de naam Wynne geborduurd was.

Al deze toeristen hadden van tevoren een ticket gekocht, want de slachterijen en de pakkerijen van Wynne waren als een schouwburg of een circus, men moest betalen, om ze te mogen bezichtigen. De daaruit voortvloeiende inkomsten bedroegen ieder jaar meer dan honderd duizend dollar, om maar te zwijgen van de reklame, die al deze bezoekers voor de zaak van Wynne maakten, al verlieten zij de reusachtige fabrieken met een grasgroene gelaatskleur, trillend op hun benen en tot in het diepst van hun ziel geschokt, door het afschuwelijk gekerm en gekrijs van duizenden koeien schapen en varkens, die daar iedere dag het leven laten.

Raffles en Brand hadden geen kaartje maar Raffles had een portefeuille met dollars en daar men in Amerika was bleek dat ook in dit opzicht juist even goed te zijn. Zij sloten zich haastig aan en Raffles drukte de gids een fiver in de hand, waarmee de man volkomen tevreden scheen.

De gids bracht de bezoekers naar een speciaal opgericht platform, dat men bereikte langs een ongeveer vijf meter hoge trap en vanwaar men een uitstekend gezicht had over de reusachtige dierenperken of kraals. Op deze uitkijktoren, zoals men het bouwsel zou kunnen noemen, konden wel honderd mensen gemakkelijk een plaats vinden.

De nieuwsgierige toeristen konden nu een blik werpen op de tienduizenden stuks vee, die daar dicht opeengedrongen waren en als het ware druppelsgewijze de omheiningen verlieten, langs de smalle, door schuttingen afgezette paden, die op verschillende punten in de reusachtige fabrieksgebouwen verdwenen.

Zij zagen de horens van de ossen, die langzaam maar zeker voortschoven naar

het onverbiddelijke einde; zij zagen hoe de dieren verdwenen door 'n lage, smalle deur. En het was een bijzonder grappig gezicht, de knorrende schreeuwende varkens de houten goot te zien oplopen, die eindigde op de tweede verdieping van een groot gebouw, dat vol scheen te zijn van een oorverdovend gekrijs en gegil. De logge, onbeholpen beesten probeerden, boven aan de goot gekomen, verschrik rechtsomkeert te maken, geschrokken door het gegil van hun soortgenoten, die daar beneden geslacht werden en door de geur van het bloed, dat bij beken stroomde, maar de achter hen komenden, opgedrongen door die hen volgden, vormden als het ware een levende muur en aan ontkomen viel niet te denken; het noodlot kent geen erbarmen.

En zo zagen de toeristen al de varkens één voor één in het reusachtige logbe gebouw verdwijnen alsof zij er door een onzichtbare macht werden ingetrokken. Tientallen volgden op tientallen, het werden honderden, duizenden, en met de regelmaat van een uurwerk, zonder ooit te haperen, stortte de stroom vee zich in het slachthuis.

Nadat de bezoekers hier ongeveer twintig minuten gestaan hadden en de gids zijn voorraad lugubere grappen had verteld, daalden allen weer van het platform omlaag, staken de reusachtige binnenplaats over en bezichtigden achtereenvolgens het reusachtige ketelhuis, de niet minder grote machinekamers, de elektrische centrale, die het geweldig grote complex, de werven en de binnenplaatsen, de slachterijen en de koelkamers, het gebouw waar de conservenblikjes vervaardigd werden, de inzouterij, de leerlooierij, de lijmkokerij en alle andere gebouwen van licht en energie moest voorzien.

En toen begon de rondleiding door de eigenlijke slachthuizen. De bezoekers werden het eerst gebracht naar het gebouw, waar koeien, ossen en kalveren geslacht werden. Het ging heel eenvoudig en praktisch en ook echt Amerikaans in zijn werk.

Nu kwam de zaal aan de beurt, waar de varkens de dood vonden en men moest toegeven, dat het menselijk vernuft hier hoogtij gevierd had in de wijze waarop de knorrende, kermende en gillende dieren binnen enkele tellen van het leven overgingen in de dood niet alleen, maar zelfs in een toestand geraakten, waarin zij op niets meer leken op het spartelende, schreeuwende varken dat boven in de grote zaal zijn intrede in deze wereld van gegil en bloed had gedaan, waaruit het zo gauw weer zou verdwijnen.

Inderdaad, de aanblik was op het eerste gezicht werkelijk overweldigend. Het eerst viel het oog op een geweldig groot rad, beter gezegd een houten schijf van bijna vijf meter in doorsnede en een decimeter dik en dat langs de buitenomtrek voorzien was van een twintigtal stevige stalen haken. Deze kolossale houten schijf was opgesteld dicht bij een van de smalle wanden van de reusachtige slachtzaal en het was in een voortdurende wentelende beweging, langzaam maar gestadig.

Heel in de hoogte was een opening in de muur zichtbaar, waardoor men de hemel kon zien en telkens werd dat stukje blauwe hemel verduisterd door de gedaante van een tegenstribbelend, schel gillend varken, dat met een vaartje omlaag gleed, langs een door het lange gebruik spiegelglad uitgesleten houten goot en dan terecht kwam boven op een soort stellage, waar twee stoere mannen het opwachten.

De ene belette het varken weer op de been te komen, de tweede sloeg zeer snel een der stalen haken om de achterpoten van het dier en een seconde later al slingerde het, onder het maken van krampachtige bewegingen met een twaalfstal kameraden aan de reusachtige houten schijf, die langzaam verder draaide. De twee mannen hadden dit werk al lang gedaan en zij misten nooit hun greep. De ketting met de haak sloot dadelijk onverbiddelijk om de twee achterpoten en het varken werd weggetrokken door de rondwentelende schijf en intussen maak-

ten zij zich van een ander meester.

En van dat ogenblik af was het lot van de krulstaart verzegeld, want daar beneden, wijdbeens staande, zijn donkerrood gekleurd, vlijmscherp mes in de vuist, stond de beul.

De langzaam draaiende schijf bracht een varken onder zijn bereik. Hij greep het met de linkerhand bij de oren en stak het met de rechtervuist het vlijmscherpe mes in de keel. En de man mocht er terecht trots op zijn, dat zijn stoten negentig van de honderd keer dodelijk waren.

Het dode varken werd automatisch los gemaakt van de haak en schoof nu langzaam, heel langzaam voort over een eigenaardige tafel, die niets anders was dan een langzaam voortbewegend platform, ongeveer vijftig meter lang en dat dan bij de uiteinden om twee rollen liep. Langs die tafel stonden een twintigtal mannen en zij zorgden voor de vlugge gedaanteverwisseling van het varken, waarna het in de koelkamers terecht kwam.

Ook in deze zaal zorgde een brede gaanderij, ter hoogte van de eerste verdieping ervoor dat de bezoekers op hun gemak het slachten konden bekijken. De bezoekers bleven hier tamelijk lang, maar niet velen konden het afschuwelijk doodsgerochel en het moorddadig gegil van de varkens verdragen dat zo schel was, dat men elkaar onmogelijk kon verstaan en dat vermengd werd met het knarsen van de kettingen, het doffe gedreun van de motoren en het geklapper van de langzaam voortschuivende tafel.

Intussen, Raffles en Brand hadden bedankt voor het genoegen, dit schouwspel gade te slaan. Enige jaren geleden waren zij bij Armour een paar minuten in de slachtzaal geweest en zij voelden echt geen behoefte, de proefneming te herhalen.

Hun belangstelling werd sterker getrokken door het grote administratiegebouw, dat een heel eind verder lag, zodat men er onder het werken zo min mogelijk gestoord kon worden door de doodskreten van de geslachte runderen.

HOOFDSTUK VI.

RAFFLES VERKENT HET TERREIN

Wynne was gewend iedere dag bijna tien uur op zijn kantoor door te brengen, want hij dacht er nog niet aan op zijn lauweren te gaan rusten, daar hij zich daarvoor nog te jong voelde en vreesde, dat het nietsdoen hem niet goed zou doen.

Raffles hoorde dit al heel gauw van een van de opzichters, die over de grote binnenplaats liep en die zich wel wat scheen te verwonderen, dat de toeristen het voornaamste punt van het programma schenen over te slaan.

Daar Raffles echter begreep, dat hij de juwelen natuurlijk niet hier zou hoeven te zoeken en hij zich alleen maar op de hoogte had willen stellen van de gewoonten van de vleespakker, bleef hij

niet lang meer op de werven, maar vertrok een uur later weer naar de binnenstad.

Diezelfde avond stond in de meeste bladen al bericht over de terugkomst van Wynne en zij hadden het ook over de blijdschap van mevrouw Wynne bij de ontvangst van de schitterende juwelen, die op zee bijna verloren zouden zijn gegaan, zonder de krijgslust van Wynne, die hij zo uitstekend geheim had weten te houden en waar zelfs zijn eigen dochter niets van geweten had. En verder konden de lezers lezen, dat mijnheer Wynne van plan was over enkele dagen een van zijn beroemde soirées te geven, bij welke gelegenheid zijn echtgenote de juwelen zou dragen.

Toen Raffles deze berichten gelezen had in de grote leeszaal van het hotel, zei hij zacht tegen Brand :

— Als wij daarbij maar worden uitgenodigd, dan zal de zaak gemakkelijk tot een goed einde zijn te brengen.

— En hoe wil je aan die uitnodiging komen ? vroeg de jongeman.

— O, dat zal niet zo moeilijk zijn ; gemakkelijker dan je schijnt te denken, antwoordde Raffles glimlachend. Ik ken in ieder geval wel een middel, waarvoor ik met open armen door die beroemde spekslager zal worden ontvangen.

Er kwamen op dat ogenblik enige hotelgasten binnen en het was niet mogelijk in deze ruimte nog langer over de zaak te spreken die Raffles zo sterk interesseerde.

Het was omstreeks twee uur in de loop van de volgende dag, toen er een taxi stopte voor het huis van Wynne in de Washingtonstreet, een huis, dat eerder de naam van paleis verdiende.

Er stapte een jongeman uit, met een buitenlands uiterlijk en keurig gekleed die even met de chauffeur sprak en toen vlug naar de huisdeur liep. Hij belde aan en de deur werd geopend door een deftige bediende, gekleed in zwart satijn, met een korte broek en schoenen met zilveren gespen, die vroeg wat hij wens- te.

— Is mijnheer Wynne te spreken ? vroeg de bezoeker, met een sterk buitenlands accent maar in goed Engels.

— Mijnheer Wynne is op deze tijd van de dag nooit thuis, mijnheer, antwoordde de bediende. Als u voor zaken komt, kunt u beter naar de fabriek gaan.

— Hoe laat is mijnheer Wynne thuis?

— Meestal niet voor zes uur. Daarna ontvangt hij echter zelden bezoek.

— Is mevrouw Wynne misschien te spreken ?

— Mevrouw is thuis.

— Wilt u haar dan mijn kaartje geven. Misschien wil mevrouw mij wel even ontvangen.

De bediende nam het kaartje aan, wierp er onwillekeurig een blik op en

las :

Vicomte Raoul de Chaufond
en daarboven een gravenkroontje.

Dit scheen de man zo sterk te treffen, dat hij zich haastte de bezoeker in de grote hall binnen te laten, die door de weelderige aankleding getuigde van de rijkdom van de bewoner van dit huis.

De vloer bestond uit een kunstig gelegd mozaïek van marmer, hier en daar bedekt met dikke Smyrna tapijten.

Er stonden leren clubfauteuils, ronde tafels van een dure houtsoort en verder waren er een paar prachtige kopieën te zien van marmeren beelden uit de Franse en Italiaanse musea.

Aan weerszijden hingen 'n paar kostbare gobelins aan de muren.

Heel achterin de hall begon de dubbele trap die boven uitlep op een ruime galerij, waarop aan weerskanten brede gangen uitkwamen.

De bediende was een van de trappen opgegaan en de bezoeker had dus alle tijd om zich ervan te verzekeren, dat mijnheer Wynne niet alleen een buitengewoon rijk man was, maar dat hij de goede gedachte had gehad, zich bij de inrichting van zijn huis de hulp te verzekeren van de man van smaak.

De bediende bleef enige minuten weg, verscheen toen weer en verzocht de burggraaf, met merkbare eerbied, hem te willen volgen. De bezoeker beklom achter de deftige bediende de trap, volgde een van de brede gangen, waarna zijn gids een van de helften voor hem openhield van de dubbele, hoge deur, die toegang gaf tot de salon van mevrouw Wynne, een heel groot vertrek, ingericht met een enigszins twijfelachtige smaak ditmaal, een barbaarse weelde, waarbij verguldsel, dik fluweel en marmer niet gespaard waren.

De vrouw des huizes had aan het raam gezeten, bezig met een of ander handwerkje en zij stond nu op om de bezoeker te begroeten. Zij was een grote, zware, niet onknappe vrouw met dik zwart haar en zwarte ogen, die haar Ierse afkomst verrieden.

Zij kwam op de bezoeker toe, die een

correcte buiging voor haar maakte en vroeg :

— Waaraan heb ik de eer van uw bezoek te danken, graaf ? Wees zo goed plaats te nemen.

— Het zou mij zeer spijten, mevrouw, antwoordde de bezoeker, wanneer ik u moet lastig vallen, maar ik ben zo vrij geweest mijn kaartje aan u te laten geven daar ik niet erg veel tijd heb en overtuigd was, dat u mij evengoed terwille zoudt kunnen zijn als mijnheer uw echtgenoot.

— Als ik kan, wil ik u graag van dienst zijn, graaf, zei mevrouw Wynne. Vertel mij wat u hierheen voert.

— Ik zal kort zijn, mevrouw, en niet meer van uw tijd eisen dan absoluut noodzakelijk is, antwoordde de vreemdeling. U hebt op mijn visitekaartje kunnen lezen dat ik van adel ben. Dat heeft mij nooit tegen gehouden, om in de wereld rond te kijken en als het hart mij tot spreken dwong, ook te spreken, of liever te schrijven. Om kort te gaan, van mijn hand hebben al enige reisbeschrijvingen het licht gezien, die in mijn land niet helemaal zonder succes zijn gebleven. De kritiek was erg welwillend en dat was mij een aansporing op de ingeslagen weg voort te gaan en niet, als zoveel andere jongelui thuis te blijven, in de vaste mening, dat het eigen land alleen de moeite van een nadere beschouwing waard is.

— U bent dus schrijver ? riep Alice verrukt uit. O, dat moet heerlijk zijn, je indrukken aan het papier te kunnen toevertrouwen.

— Dat is het zeker, miss, antwoordde de Fransman. Nu verlangde ik er al geruime tijd naar, ook de States te bezoeken en een paar weken geleden heb ik mij naar Amerika ingescheept, om een grondige studie van land en volk te kunnen maken. En het spreekt vanzelf, dat ik daarbij in de eerste plaats het oog liet vallen op die talrijke takken van industrie, waardoor uw land zich een wereldnaam heeft verworven en die men bij ons alleen van horen zeggen kent. En onder die takken van nijverheid neemt

de vleespakkertij 'n hele voorname plaats in.

— Dat doet zij ongetwijfeld, graaf, antwoordde mevrouw Wynne op een gewichtige toon. Ik geloof wel te mogen zeggen, dat de pakkerij van mijn echtgenoot de vergelijking met die van Armour met glans kan doorstaan.

— Dat wist ik, madame, antwoordde de Fransman hoffelijk buigend. En omdat ik het wist, rijpte in mij het plan, aan mijnheer Wynne te vragen mij in de gelegenheid te stellen een grondige studie te maken van zijn interessante bedrijf. Ik kwam hier om mijnheer Wynne deze vraag te stellen. Ik ben er echter van overtuigd, dat u, madame, als u wilt, mijn voorspraak zoudt kunnen zijn.

— Maar dat is bijzonder interessant, riep het meisje uit, terwijl zij de vreemdeling vol belangstelling aankeek. Hebt u hier vrienden, als ik vragen mag, graaf ?

— Weinig of geen, miss, antwoordde de Fransman. Het is voor het eerst dat ik in Amerika kom en mijn landgenoten staan er voor bekend dat zij niet bijzonder veel van reizen houden.

— Dan maakt u dus een gunstige uitzondering op de regel, riep Alice vrolijk uit. Ik ben juist met papa naar Europa geweest, ben acht dagen in Parijs geweest en ik heb er genoten. Het is een heerlijke stad.

— Het doet mij genoegen u dat te horen zeggen, miss, antwoordde de Chaudfond, en zijn ogen verkregen een warme glans.

Er werd nog over enkele andere onderwerpen gesproken en daarop stond de Fransman weer op om te vertrekken. Hij had de toezegging gekregen dat mevrouw Wynne met haar man over hem zou spreken en dat hij er goed aan zou doen de volgende dag omstreeks half twee nog eens terug te komen, daar de varkenskonink op verzoek van zijn vrouw ongetwijfeld de lunch wel thuis zou gebruiken.

Toen de Franse graaf was vertrokken, keken moeder en dochter elkaar veelbe-

tekenend aan en mevrouw Wynne riep vol geestdrift uit :

— Een charmante jongen, en wat spreekt hij goed Engels.

— En zo gedistingeerd en hoffelijk ; een echte edelman, voegde Alice er aan toe. Hoe oud zou hij zijn, denkt u ?

— Hoogstens dertig jaar en waarschijnlijk nog wel jonger, antwoordde mevrouw Wynne.

— Ik hoop, dat papa zal goedvinden dat die Franse graaf een studie maakt van zijn zaak.

— Zou hij rijk zijn ? vroeg mevrouw Wynne.

— Och, wat doet er dat toe als men maar van adel is riep Alice uit. Maar hij ziet er in ieder geval uit als iemand die wel wat in de melk te brokkelen heeft. Ik zal papa vanmiddag ook wat bewerken, ik wil graag eens nader kennis maken met die graaf.

De uren verstrekten en omstreeks zes uur in de middag kwam Wynne, in gezelschap van zijn jonge sekretaris, naar huis om er te dineren.

Het was al lang de gewoonte, dat Ted Larimer aan de maaltijden deelnam en zo moest de arme jongen de marteling ondergaan het meisje van zijn keuze met meer dan verdachte aandrang de zaak van de jeugdige burggraaf te horen bepleiten. Het had hem al moeite gekost het hoofd te bieden aan de talrijke Amerikaanse kapers op de kust, die bij dozijnen waren opgedoken, om het hartje en de reusachige bruidschat van de miljardairsdochter in te palmen. En nu kwam daar een vreemde snoeshaan uit Parijs, Alice kende hem nauwelijks, zij had tien minuten met hem gesproken en zij drong bij haar vader aan, om hem toestemming te geven tot het bestuderen van zijn onderneming, alsof het een levensbelang gold en alsof de jonge burggraaf een teerbeminde bloedverwant was.

Wynne scheen in het eerst niet veel zin te hebben de gevraagde toestemming te verlenen, maar toen zijn vrouw hem iets in het oor had gefluisterd, bromde hij eerst wat voor zich heen en keurde

het tenslotte goed, dat Chaufond de volgende dag om half twee in de namiddag zijn opwachting zou komen maken.

Wat miss Anastasia Snug betreft, zij had geen woord gesproken, maar zat recht als een kaars en maakte uit louter gewoonte en overdreven plichtsbeseft tot Alice nu en dan een van die opmerkingen, waarop men kinderen van vijf en zes jaar pleegt te onthalen en waarnaar het meisje natuurlijk al lang niet meer luisterde.

Maar toen de maaltijd was afgelopen, nam de spichtige gouvernante haar pupil even terzijde en begon op strenge toon :

— Hebt u op mijnheer Larimer gelet, miss Alice ?

— Nee, miss Snug, antwoordde Alice onschuldig. Waarom zou ik vandaag speciaal op hem moeten letten ?

— Hij was heel bleek en stil, miss Alice.

— Hij heeft misschien gespeculeerd of te veel gerookt, antwoordde Alice schouderophalend.

Maar de gouvernante greep haar bij de arm en schudde haar even heen en weer, zoals zij het tien jaar geleden placht te doen en zei met fluisterende stem :

— Ondeugend nest. Je weet heel goed waarom de arme jongen zo bleek en zo stil was. Je hebt over die Fransman gesproken met een geestdrift... heb je dan nog helemaal niet gemerkt dat mijnheer Larimer stapel op je is ? Het is een schande, zo met iemands hart te spelen.

— Maar ik speel helemaal niet met zijn hart, verdedigde Alice zich verontwaardigd. Zo iets mag u nooit meer zeggen, miss Snug. Ik zou Ted voor geen goud pijn willen doen.

— Maar, als dat waar is, dan is hij je ook niet onverschillig, riep de gouvernante uit.

— Dat heb ik ook nooit gezegd, zei Alice met gebogen hoofd en op zachte toon. Ik mag hem heel graag en dat weet hij ook heel goed. Maar verder...

— Maar verder is hij niet van adel

en maar een heel gewone Amerikaan, ging miss Snug op boze toon verder. Nu, ik ken je al heel wat jaren, meisje, en voor ons allen hoop ik van harte, dat die mooie Franse mijnheer nog deze

nacht allebei zijn benen breekt.

En verontwaardigd wendde de gouvernante zich af, die niet mooi, een beetje zonderling, maar een vrouw met een goed hart was.

HOOFDSTUK VII

DE JUWELEN VERDWIJNEN OPNIEUW, NU VOORGOED

Er was ongeveer een week verlopen, sinds de terugkeer van de schatrijke vleespakker naar Chicago en die avond zou de soirée plaats vinden, bij welke gelegenheid mevrouw Wynne de beroemde juwelen zou dragen.

Binnen korte tijd was burggraaf de Chaufond als het ware een huisvriend geworden in het paleis van de rijke varkens koper. Hij had ieders hart weten te winnen door zijn beminnelijkheid, zijn esprit, de manier waarop hij wist te vertellen van zijn reizen en door zijn hoge geboorte, die zijn invloed niet mist op bijna iedere Amerikaan : zijn adeldom.

Het verwonderde dan ook niemand van de vele vrienden van de Wynne's, dat ook monsieur de Vicomte onder de genodigden was.

Het was ook niet onopgemerkt gebleven, dat er een zekere relatie was ontstaan tussen de burggraaf en de dochter des huizes, die veel bij hem was, wandelritjes met hem maakte langs de oever van het Michiganmeer, veel met hem danste en tot twee keer bezoek van de jonge burggraaf ontving in de schouwburgloge van haar vader.

Dit alles had nu weinig te betekenen in een land als Amerika, waar de vrijheid van omgang tussen de beide ge-

slachten erg groot is, maar de arme Ted was er niettemin diep ongelukkig onder.

De burggraaf scheen zich helemaal niet bewust te zijn dat hij zo 'n grote invloed uitoefende, vooral op het vrouwelijk geslacht en ging kalm zijn weg ; hij bracht enige uren per dag door in de fabrieken van Wynne, die zijn aanbevelingsbrieven in orde had bevonden, hij legde overal de vereiste beleefdheidsvisites af en verder ging hij rustig zijn eigen gang zonder zich in het minst op te dringen, een beetje gereserveerd, een beetje koel en bepaald op een afstand tegenover Alice Wynne.

Er zouden op de soirée een paar honderd gasten verschijnen, allen behorende tot de rijkste inwoners van Chicago en een paar kranten hadden al heel wat regels gewijd aan deze gebeurtenis.

Men fluisterde, dat Wynne voor deze weelderige maaltijd de kapitale som van twintigduizend dollar had moeten neertellen.

Het was omstreeks half negen in de avond, toen de eerste gasten begonnen te verschijnen. De meeste kwamen in hun eigen auto's, die tot onder de brede luifel konden rijden, die het monumentale bordes overdekte.

Zij werden door de heftige butler en door twee bedienden ontvangen in de grote hall, waar zij hun overgoed aflegden, dat werd bewaard in een tot vestiaire ingerichte zijkamer, waar een kamermeeisje voor de controle zorgde.

Dan bestegen zij de brede trap en bevonden zich boven op de ruime galerij, juist tegenover de brede deuren van de danszaal, met zijn gladgeboende parketvloer, haar palmen en haar vier grote ramen, die aan de achterkant van het huis op de tuin uitkeken, een tuin als een klein plantsoen en in een stad als Chicago een bijzonderheid.

Naast deze danszaal en ervan gescheiden door twee brede doorgangen met portières afgesloten, bevond zich een kleinere zaal, bestemd om er, op een uitstekend ingericht toneeltje, stukken op te voeren.

Hier zou ook de beroemde zangeres van de Metropolitain schouwburg optreden.

Tegenover deze brede doorgangen was de hoge, dubbele deur, die toegang gaf tot de eetzaal en hier waren van het begin van de avond af, al de talrijke bedienden bezig met het rangschikken van de bijna negentig couverts.

En over enige uren zouden de tafels doorbuigen onder het gewicht van het zware zilveren vaatwerk, beladen met de kostelijkste spijzen, die het meest verwende gehemelte zich kan voorstellen.

Een klein, koud buffet, voor degenen die aan het souper niet zouden deelnemen, was aangericht in een afzonderlijk vertrek achter het toneelzaaltje, dat eveneens met twee ramen uitkeek op de tuin.

Tenslotte bevond zich op een kleine estrade in de danszaal het kleine, maar voortreffelijke orkestje, dat voor dansmuziek zou zorgen.

Mevrouw Wynne ontving haar gasten op de drempel van de deur, die uitkwam op de galerij. Zij droeg haar beroemde juwelen. Het fonkelde en schitterde in haar haar, op haar boezem, aan haar oren en om haar polsen.

Wat Wynne betreft, hij had gezegd nog te moeten werken en zou pas later een kijkje komen nemen. Maar Alice, die er uitzag om te stelen in haar lichtblauw toiletje, nam ook de honneurs waar en werd daarbij geassisteerd door miss Anastasia Snug, spichtiger, statiger en scherper dan ooit en gekleed in een kanariegele japon, die tot aan de kin was dichtgeknoopt, want de eerbare gouvernante veroordeelde om verklaarbare redenen het décolleté en verklaarde die voor een uitvinding des duivels.

Langzamerhand begon de grote zaal zich te vullen en de bedienden liepen al rond met verversingen.

De dames onder de gasten hadden zich evenmin onbetuigd willen laten op het gebied van sieraden en zich behangen met alles wat hun juwelenkistjes maar wilden opleveren.

De muziek zette een slepende wals in en het bal was geopend.

Het was bijna tien uur en Alice had al een paar dansen met Ted Larimer gedaan die zijn hoop weer voelde herleven, toen burggraaf de Chaufond binnentrad.

Alle ogen wendden zich dadelijk naar zijn slanke figuur, die zo voordelig uitkwam in de onberispelijk gesneden rok. Hij scheen zich echter helemaal niet bewust te zijn van de indruk, die hij maakte en liep dadelijk naar de vrouw des huizes, om deze met zijn gewone, echt Franse hoffelijkheid te gaan begroeten. En toen hij dit gedaan had, wandelde hij rechtstreeks op Ted Larimer toe en zei met een glimlach op de lippen :

— Hebt u soms enige ogenblikken voor mij, mijnheer Larimer ?

— Ik ben natuurlijk tot uw dienst graaf, ofschoon ik eigenlijk niet goed inzie...

— U zult het gauw genoeg inzien, beste heer Larimer, antwoordde de Fransman kalm. Het zal misschien uw geluk zijn, als u aan mijn verzoek voldoet.

— Ik ben tot uw dienst.

de Chaufond bracht de verwonderde sekretaris door het gewoel van de

dansende paren heen, naar de toneelzaal, die op dat ogenblik verlaten was, want de zangeres zou pas vele uren later optreden. En toen zij samen wegliepen, volgden twee meisjes hen, waarin een blik van verbazing, ongerustheid en zelfs iets van vrees lag.

de Chaufond had Ted op een van de stoelen laten plaats nemen, die daar op rijen klaar stonden, ging zelf zitten, sloeg het ene been over het andere, keek de jonge sekretaris enige ogenblikken glimlachend aan en zei toen :

— U hebt zeker een hekel aan mij ?

De vraag kwam zo onverhoeds, dat Ted Larimer niet direkt antwoord wist te geven en de Fransman bedremmeld aankweek.

Toen stamelde hij :

— Waarom denkt u dat, graaf ? Ik wil zeggen...

— Nee, verontschuldigt u vooral niet en draai er ook niet om heen, antwoordde de Chaufond. Laten wij liever eerlijk met elkaar spreken. U hebt een hekel aan mij, u ontloopt mij, omdat u een medeminnaar ziet. Waarom zou u er niet rond voor uitkomen ?

— Welnu, u hebt gelijk, graaf. Het is zo, ik zie in u de man, die op weg is, mij mijn geluk te ontstelen.

— U houdt dus van miss Alice ?

— Enorm veel.

— U zou met haar willen trouwen, ook al zou haar vader haar geen dollarcent meegeven.

— Ik zou mij geen ogenblik bedenken, graaf, dat zweer ik.

— Misschien ben ik onbescheiden als ik u deze vraag stel : maar hebt u zich tegenover haar uitgesproken ? Weet zij van uw liefde voor haar ?

— Meermalen.

— En zij ?

— Vraagt u dat nog ? U, die zij zoekt en aan wie zij blijkbaar de voorkeur geeft boven mij ? riep Larimer op bittere toon. Zij geeft niets om mij.

— Ik ben een andere mening toegedaan, hernam de Fransman rustig. Zij houdt volstrekt niet van mij, zij leest nog niet duidelijk in haar eigen hart ;

het is mijn titel alleen, die haar verblindt.

— Wat helpt mij dat als voor mij het resultaat hetzelfde zal blijven ? riep Larimer ongeduldig.

— Het zal u veel helpen, want ik vertrek heel gauw.

— Werkelijk ? riep Larimer met schitterende ogen uit en met een klank in zijn stem, die de Fransman opnieuw een glimlach ontlokte. Neem het mij niet kwalijk, die uitroep ontviel mij. Maar...

— Waarom zou u niet oprecht zijn, mijnheer Larimer ? antwoordde de Chaufond. Ik begrijp heel goed dat mijn vertrek een opluchting voor u is. Nu, u zult gauwer tevreden gesteld worden dan u denkt. Maar daarmee zijn wij nog niet van elkaar af. U gelooft mij toch zeker wel, als ik u zeg, dat ik beslist niet met miss Alice wil trouwen. Al beken ik dat zij een lief meisje is.

— Ik geloof u, graaf.

— Dat kunt u ook gerust doen. Dan ga ik verder. Ik voel en ik weet bijna zeker, dat miss Alice wel degelijk van u houdt, maar dat zij er zich zelf niet van bewust is, zoals dat meer voorkomt, dan men wel denkt. Welnu, ik wil u helpen en ik wil het haar door een heel eenvoudig middel duidelijk maken, wie de held van haar dromen is en het eigenlijk steeds is geweest, zonder dat zij het zelf precies wist.

— Zou u dat werkelijk willen en kunnen ? riep Larimer met trillende stem uit, terwijl hij naar de hand van de Chaufond greep. Zeg mij dan wat u denkt te doen. Waarin bestaat dit middel ?

— Pardon, mijnheer Larimer, dat is mijn klein geheim, dat mag ik u werkelijk niet verraden, anders zou ik het aardige spel bederven. U zult het over een half uur zelf evengoed weten als ik het nu weet. U moet mij echter helpen. Daarvoor hebt u niets anders te doen, dan u op dit ogenblik zonder eerst weer de balzaal te betreden, naar de kleine blauwe kamer te begeven, op deze zelfde verdieping.

— Naar de blauwe kamer ? Wat moet

ik daar doen ? riep Larimer verbaasd uit.

— Wachten, antwoordde de Fransman bedaard, wachten en anders niets.

Hij keek op zijn fijn, gouden polshorloge en vervolgde :

— Het is nu precies half elf. U gaat nu naar de kamer die ik u daar noemde en blijf daar minstens een half uur. En ik verzeker u dat er om elf uur wel iets zal gebeuren dat u zal overtuigen van de waarheid van wat ik u net zei met betrekking tot miss Alice. Het is toch zo moeilijk niet, zou ik denken ?

— Het is integendeel al heel gemakkelijk graaf. Alleen begrijp ik absoluut niet...

— Dat is ook niet nodig. Ik begrijp het des te beter, antwoordde de Fransman bedaard. Maar u mag het vertrek onder geen beding verlaten voor elf uur, bedenk dat daar veel van afhangt.

— En u, wat gaat u doen ?

— Ik zei u al, ik ga weg en spoediger, dan u het verwacht zult hebben. En ga nu en zorg vooral dat miss Alice u niet ziet.

— Ik weet nog niet wat u met mij van plan bent, graaf, maar ik voel nu dat u het goed met mij meent, riep Larimer met warmte uit en hij greep opnieuw de hand van de burggraaf die zonderling koud aanvoelde.

Daarop verliet de jongeman vlug de toneelzaal door een tweede deur, die dadelijk op de brede gang uitkwam, overtuigde zich dat deze verlaten was en liep haastig naar de blauwe kamer, zo genoemd, omdat zij met blauwe zijde behangen was en de meubelen overtrokken waren met zwaar, blauw gebloemd brocaat. Hij maakte licht, na de gordijnen voor het enige raam te hebben dichtgetrokken, zette zich in een stoel en wachtte...

de Chaufond stond op, toen hij de deur achter de jonge sekretaris zag dichtvallen en verliet toen op zijn beurt door diezelfde deur de toneelzaal. Op de gang gekomen, stond hij een ogenblik stil om te luisteren, liep toen haastig en volkomen onhoorbaar een trap op en

klopte op de deur van de studeerkamer van Wynne, die daar nog bezig was met zijn particuliere correspondentie.

— Binnen! klonk de stem van Wynne enigszins ongeduldig.

de Chaufond trad binnen en sloot de deur weer achter zich. Hij stond in een vertrek waarvan een van de wanden was ingenomen door de geweldig grote brandkast, waarvan de deur nu openstond. Wynne, die voor zijn reusachtig schrijfbureau zat, had opgekeken en vroeg toen hij de bezoeker herkende :

— Wel, waarde graaf, niet in de balzaal ? Wilt u mij spreken ? Waarmee kan ik u van dienst zijn ?

— Met uw geld, beste Wynne, antwoordde de Chaufond kalm.

Hij was met een paar stappen bij het bureau en sneed met een bliksemsnelle beweging de draad van de telefoon door en vervolgens die van de bel voor de verblufte Wynne er aan gedacht had een beweging te maken. En toen hij weer bij zinnen was en het gezegde van de Fransman goed had verwerkt, keek hij recht in de loop van een grote revolver, die de Chaufond hem voor de neus hield.

— Sta op, beval de Fransman kortaf.

De miljardair gehoorzaamde bevend, witter dan een laken en beslist niets snappend van wat er met hem gebeurde.

— Ga mij voor naar de brandkluis, vervolgde de Chaufond kalm. Zo, het is goed.

Beiden waren de reusachtige brandkast genaderd en met raadselachtige snelheid greep de linkerhand van de Fransman enige malen achtereenvolgens in de kluis en dan verdwenen er telkens dikke stapels bankbiljetten in de binnenzak van zijn rok. Maar de revolverloop week niet uit zijn richting. Het duurde nauwelijks een paar seconden.

Toen klonk weer de rustige stem van de Chaufond :

— Ga maar binnen, in de kluis.

— Wat, u wilt...? stamelde Wynne schor van woede, vernedering en angst.

— Praat niet zoveel en doe wat ik

zeg. Over een half uur zult u bevrijd zijn, antwoordde de brutale rover. En toen de vleespakker nog scheen te aarzelen was een enkele duw voldoende om hem in de kluis te laten verdwijnen, de deur draaide langzaam om haar hengsels. Wynne was opgesloten.

— Dat is vlug en ordelijk verlopen, bromde de indringer. Schreeuwen of op de deur slaan zal hem absoluut niets helpen ; men zou het zelfs in deze kamer nauwelijks horen. En nu de rest.

Hij opende de deur weer, overtuigde zich dat zich niemand op de gang bevond en daalde de trap af. Zonder dat zijn gezicht maar de geringste opwindung verried, trad hij de balzaal binnen en liep met een hoffelijke buiging op de vrouw des huizes toe en zei :

— Madame, u zou mij erg veel genoeg doen, als u mij een paar minuten zoudt willen toestaan. Ik heb u iets zeer belangrijks te vertellen. Het is voor mij van belang, maar ook voor u. Het betreft mejuffrouw uw dochter...

Mevrouw Wynne keek de Fransman eerst een beetje verwonderd aan, maar toen bedacht zij dat dit misschien in zijn land de gewoonte was. Er verscheen een beminnelijk lachje op haar dik gezicht toen zij ten antwoord gaf :

— Ik ben geheel tot uw dienst, graaf, maar zou ook mijn man...?

— Hij wacht al in zijn studeerkamer op ons, mevrouw, zei de Fransman.

— Op zijn studeerkamer ? herhaalde mevrouw Wynne. Nu laten wij dan maar gauw gaan.

Het tweetal verliet de balzaal, zonder dat iemand het scheen op te merken. Een paar minuten later opende de burggraaf de deur van het studeervertrek en liet mevrouw Wynne binnen gaan. Zij keek verwonderd en ook wel een beetje ongerust rond en vroeg toen :

— Welnu, waar is mijn man ?

— Hij zit in de brandkluis, madame, antwoordde de Chaudfond op de beminlijkste toon van de wereld.

— In de... stotterde mevrouw Wynne, terwijl zij verbleekte en de ander geschrokken aankeek. U drijft toch niet

de spot met mij ?

— Niet in het minst, madame. Dat zou van mijn kant al erg on hoffelijk zijn.

— Maar, hoe is mijn arme man daar dan ingeraakt ? riep mevrouw Wynne uit.

— Hij zit er in omdat ik er hem heb ingeduw'd, madame, antwoordde de Fransman volkomen kalm. Ik heb hem namelijk voor een groot bedrag aan bankpapier ontstolen.

De vrouw des huizes keek de burggraaf met een soort afgrijzen aan en zakte toen zonder een kreet te slaken, langzaam van haar stoel op de grond.

— Uitstekend, bromde de Fransman in zichzelf. De brave vrouw bespaart mij de onaangename en onkiese taak, haar te moeten bedwelmen. Zij is althans een vrouw die op het juiste ogenblik weet flauw te vallen.

Hij bukte zich en maakte met grote behendigheid en snelheid het kostbare halssnoer, de oorhangers en de broche los, die bliksemsnel in zijn zakken verdwenen. Daarna hield hij een paar seconden een klein flesje onder de neus van de bewusteloze vrouw, knikte tevreden en zei op zachte toon tegen zichzelf :

— Dat is wel voldoende voor een kwartier. En nu het aandoenlijke slot van de geschiedenis.

Vlug verliet hij de kamer en liep haastig de trap af, om voor de derde keer de balzaal binnen te komen. Al gauw had hij Alice ontdekt die naar iemand scheen te zoeken. Hij liep op haar toe en zei met zijn diepe warme stem :

— Zou u mij een paar minuten van uw aandacht willen geven miss ? Ik heb u iets belangrijks te vertellen, dat geen uitstel dult.

Alice verbleekte, werd daarna vuurood en stamelde :

— Als het niet langer dan een paar minuten is, graaf... ik mis vader en moeder... en Ted zie ik ook nergens.

— Juist over hen wilde ik u spreken, miss, antwoordde de Fransman. De kleine eetzaal lijkt mij bij uitstek geschikt;

er is nu niemand.

— Wij moeten dus alleen zijn ? vroeg Alice, opnieuw blozend.

— Volkomen alleen, miss, antwoordde de Chaufond.

Hij bood haar de arm en bracht het jonge meisje eerst naar de toneelzaal, daarna naar het zaaltje daarachter, waar het koude buffet was aangericht en waar nu inderdaad niemand was. de Chaufond leidde het meisje naar een stoel, keek een ogenblik ernstig en een iets bleker dan gewoonlijk op haar neer en begon toen op zachte toon :

— Voor wie hou u mij, miss Wynne ?

— Voor wie ik u houd ? herhaalde Alice verbaasd. Voor wie anders dan voor burggraaf Raoul de Chaufond ? Die bent u toch ?

— Nee, miss die ben ik niet. Straks zult u weten wie ik dan wel ben. Zeg mij eerst eens oprecht : zou u mijn aanzoek hebben aangenomen, als ik bij uw ouders om uw hand had gevraagd ?

Alice keek hem verschrikt aan en stamelde toen :

— Ik weet niet... ik geloof...

— U wilt toch zeker niet zeggen, dat u in die paar dagen genoeg van mij bent gaan houden om met mij de band voor het leven te sluiten ? antwoordde de zonderlinge vreemdeling op ernstige toon. Weet u dan niet, dat er in dit huis een man woont, die uw liefde honderdmaal meer waard is dan ik het ooit zou kunnen zijn ? U buigt uw hoofd ? U

zwijgt ?

Een ogenblik bleef het stil in het vertrek. Toen ging de vreemdeling langzaam, bijna plechtig verder :

— Luister miss Alice en leer uw eigen hart te lezen. Ik ben geen Fransman, ik ben geen burggraaf. Ik ben John Raffles, de dief, de inbreker. Ik heb zojuist uw vader in zijn eigen kluis opgesloten en uw moeder van haar kostbare juwelen beroofd, hier ziet u haar broche. Er is haar echter totaal niets overkomen verder, over tien minuten zal zij weer bijkomen. Wat Ted Larimer betreft, hij heeft met mij willen vechten en ligt zwaar gewond in de blauwe kamer...

Doodsbleek was Alice opgestaan en haar ogen keken Raffles aan met onzegbare afschuw. Toen slaakte zij een luidde kreet en rende het vertrek uit. Raffles holde naar de deur en keek in de gang, toen bromde hij voldaan :

— Zij gaat het eerst naar de blauwe kamer, de ouwelui komen pas in de tweede plaats, nu, ik meen te mogen zeggen, dat ik dat handig heb klaargespeeld en dat er hier binnenkort wel bruiloft zal worden gevierd. Maar nu wordt het voor mij de hoogste tijd om de plaat te poetsen.

Hij holde de trap af, bereikte de hall, liet zich jas en hoed geven en stond enige sekonden later op straat. Een auto wachtte op de volgende straathoek op hem.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Italiaanse haremvrouw

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

12 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 35,⁴⁰

Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Het sombere geheim door E. M. Barker. — 2. Vuisten contra revolvers door Clem Colt. — 3. Grafsteen van een moordenaar. — 4. Schuldig, beide door William Colt Macdonald. — 5. Lasso. — 6. Tot het bittere einde. — 7. De Genadeslag, alle door Gladwell Richardson. — 8. Gangsters van het Westen. — 9. Met vaste hand, beide door F. C. Robertson. — 10. Dynamiet door W.C. Tuttle. — 11. Vergelding door Frank Warner. — 12. Bestemd voor de strop door Hoss Woods.

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS fl. 35,40**, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 28 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 35,40 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : 699

Amsterdam
Leidsegr. 108

Tel. : 67007
Postr. 60092

Gem. Giro
N. 2266